

[Marianne Bentsen-Pedersen]

imod en børneverden, der består af alt for mange forskellige voksne – så mange, at de ikke har tilstrækkelig mulighed for at engagere sig i børnene.

Børnenes verden består først og fremmest af forældrene, naturligvis, men tiden sammen med forældrene er begrænset til aftener og weekender. Aftenerne er den daglige kontakt, og de bliver ofte ødelagt af, at forældrene ikke har kræfter til andet end at sidde foran TV-skærmen.

Dernæst består børnenes verden af et utal af lærere. Især i overbygningen er der så mange skiftende lærere, at det er svært for såvel lærere som elever at føle et ansvar for hinanden. Og efter skolen kommer så ofte et nyt hold pædagoger.

Hvis vi ikke skal debattere en fordeling af arbejdet – og det skal vi ikke i denne debat – så må vi finde andre måder at afhjælpe dette på. Hvis vi skal tage noget af jaget ud af skolen, mener jeg ikke, vi har ret mange andre muligheder end at ophæve 45 minutters inddelingen. Skal man have tid til en rolig og afstressende undervisning, skal vi have helt andre intervaller, måske kun to i løbet af en dag. Også den evindelige skiften af fag og lærere er med til at skabe uro og forvirring. Skiftet til de nye pædagoger efter skoletid kunne afhjælpes af, at eleverne tilbragte mere tid på skolen, så de ikke skulle på institution bagefter. Jeg mener, at især de mindste og de største elever har alt for få timer – også under hensyn til deres udbytte af undervisningen.

Man kan så selvfølgelig med god ret spørge, om de store elever, der i forvejen er skoletrætte, nu skal have flere timer. Jeg mener, at problemet med de store, skoletrætte elever bunder i, at skolen lever videre på de vilkår, der var, dengang man som barn gik i skole og derefter kom ud for at tjene. Disse tilstande er for længst forsvundet. I dag skal skolen dække den tid, der ligger mellem at være barn og at være voksen, og den ændring har skolen aldrig taget højde for. Vi har bare forlænget børneskolen uden hensyn til elevernes udvikling mod voksenlivet, der indtræder allerede i skolealderen.

Med hensyn til de store elever kunne jeg godt tænke mig at vide, i hvilket omfang man rundt omkring følger de elever, der går tidligt ud af skolen, altså efter § 33, stk. 4.

Jeg mener, at efterskolerne i langt højere grad har formået at leve op til de ændrede krav, jeg talte om før. Vi ønsker derfor ikke at holde eleverne i folkeskolen fremfor efterskolen, men vi kan undre os over, at kommunerne ikke er gået ind på de gode tanker, der ligger i efterskolen, men helt har overladt det til de private skoler.

Men for at komme tilbage til kedsomheden. Jeg mener, den kun kan neddæmpes, hvis eleverne har en fornemmelse af, at det, de foretager sig, er af betydning og er nødvendigt – og det vil endnu sige, at det må have betydning for den enkelte. På længere sigt må vi lave opgaver, der er af betydning for fællesskabet. Skal det lykkes, må vi i gang med at forberede eleverne nu. Fællesskabet er nemlig den faktor, eleverne mangler. Det hænger sammen med det skiftende antal voksne og utrygheden ved at skulle klare sig selv. Her må skolens modtræk være, at lærerne arbejder i team, så der er få lærere omkring en gruppe elever. Gruppen af elever må også det meste af tiden være den samme, hvis man skal opnå tryghed i gruppen.

Det er naturligvis oplagt, at indholdet i undervisningen ikke er uvæsentligt. Her kan jeg fuldt tilslutte mig betragtningen om, at skolen er for teoretisk. Vi må indse, at skolen er en videreførelse af traditioner. Også i skolen i dag er indholdet og skolens indretning tilpasset børn fra boglige miljøer. Der har hele tiden været tabere i skolen, men det er først nu, de begynder at protestere. Før kunne de i nogen grad holdes i ave med korporlig afstraffelse. Den går ikke mere.

Derfor må vi lave en skole, der tilfredsstiller såvel de børn, der er tabere, fordi de ikke passer ind i borgerskabets skole, som de børn, der trives i skolen i dag. Vi må ikke acceptere, at skolen har sådan et indhold, at man bliver taber, hvis man kommer fra et ikke-bogligt hjem.

Til belysning af, hvem det er, der er tabere, og hvilket billede taberne giver, vil jeg godt fortælle en lille historie fra det daglige liv. Det drejer sig om en 9. klasse, jeg har haft på grundkursus, hvor vi under en debat om hærværk på skolen lavede undervisningen lidt om, så vi i stedet for at bruge regnebøgerne beregnede tallene omkring det hærværk, der var foregået, og derefter prøvede på at se, hvad de penge kunne have været anvendt til. Det gav en ny arbejdsform for